Zbiór Orzeczeń

WYROK SĄDU (ósma izba)

z dnia 22 marca 2018 r.* [i]

Służba publiczna – Urzędnicy – Ogłoszenie o przyjmowaniu zgłoszeń do pracy – Sekretarz generalny w biurze Rzecznika Praw Obywatelskich – Opinia komitetu doradczego – Nieuwzględnienie tej opinii – Naruszenie postępowania w sprawie naboru – Oczywiste błędy w ocenie – Równość traktowania – Zasada dobrej administracji – Odpowiedzialność

W sprawie T-581/16

Costas Popotas, urzędnik Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, zamieszkały w Luksemburgu (Luksemburg), reprezentowany przez adwokatów V. Christianosa oraz S. Paliou,

strona skarżąca,

przeciwko

Europejskiemu Rzecznikowi Praw Obywatelskich, reprezentowanemu przez L. Papadiasa, P. Dyrberga oraz A. Antoniadisa, działających w charakterze pełnomocników, wspieranych przez adwokata A. Duron,

strona pozwana,

mającej za przedmiot żądanie na podstawie art. 270 TFUE zmierzające, po pierwsze, do stwierdzenia nieważności decyzji o mianowaniu pani G. na stanowisko sekretarza generalnego w biurze Rzecznika Praw Obywatelskich, decyzji Rzecznika Praw Obywatelskich z dnia 9 listopada 2015 r. oddalającej zażalenia złożone przez skarżącego na tę decyzję, a także decyzji Rzecznika Praw Obywatelskich o niezaproszeniu skarżącego na rozmowę kwalifikacyjną, a po drugie, do uzyskania odszkodowania za szkodę, jaką skarżący miał ponieść w wyniku tych decyzji,

SĄD (ósma izba),

w składzie: A.M. Collins, prezes, M. Kancheva i R. Barents (sprawozdawca), sędziowie,

sekretarz: S. Spyropoulos, główny administrator,

uwzględniając pisemny etap postępowania i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 21 września 2017 r.,

wydaje następujący

* Język postępowania: grecki.

Wyrok

I. Ramy prawne

1 Zgodnie z art. 27 akapit pierwszy Regulaminu pracowniczego urzędników Unii Europejskiej (zwanego dalej „regulaminem pracowniczym"):

„Przy naborze dąży się do pozyskania do służby urzędników spełniających najwyższe wymogi w zakresie kwalifikacji, wydajności i uczciwości, rekrutowanych spośród obywateli państw członkowskich Unii [Europejskiej] z uwzględnieniem jak najszerszego zasięgu geograficznego".

2 W dniu 19 lutego 2015 r. Europejski Rzecznik Praw Obywatelskich opublikował ogłoszenie o przyjmowaniu zgłoszeń do pracy celem zatrudnienia sekretarza generalnego w grupie zaszeregowania AD 15/16 w biurze Rzecznika Praw Obywatelskich (OMB/2/2015) (zwane dalej „OPZ").

3 Kryteria wyboru określone w pkt 6 OPZ są następujące:

– „doświadczenie we współpracy z instytucją, organem lub jednostką organizacyjną UE albo w pracy w takiej instytucji, organie lub jednostce albo doświadczenie we współpracy z krajowym urzędem rzecznika praw obywatelskich czy z inną podobną instytucją albo w pracy w takim urzędzie czy takiej instytucji;

– dobra znajomość europejskich spraw, instytucji i przepisów prawa;

– znaczące doświadczenie i możliwy do wykazania sukces w ramach pełnienia funkcji kierowniczych w obszarze kompatybilnym z działalnością biura;

– dobre zrozumienie roli, jaką odgrywa Rzecznik w administracji publicznej;

– udokumentowane doświadczenie w realizacji strategicznych zmian;

– znajomość zarządzania i planowania budżetu;

– znajomość nowoczesnych strategii i procesów zarządzania zasobami ludzkimi;

– znajomość nowoczesnych strategii i procesów technologii informacyjnej;

– doskonałe umiejętności komunikacyjne, networkingu i motywacji personelu;

– głębokie zaangażowanie w projekt UE, która słucha obywateli;

– głębokie zaangażowanie w wizję i strategię Europejskiego Rzecznika Praw Obywatelskich;

– umiejętność skutecznego porozumiewania się w języku angielskim i francuskim jest konieczna ze względów praktycznych. Znajomość innych języków urzędowych Unii Europejskiej będzie atutem".

4 Punkt 7 OPZ, zatytułowany „Postępowanie w sprawie naboru" stanowi:

„Wszyscy kandydaci otrzymają potwierdzenie odbioru. Komitet doradczy będzie wspomagał organ powołujący i dokona przeglądu kandydatur przy wsparciu wydziału ds. personelu, administracji i budżetu. Komitet ten zaproponuje listę kandydatów, którzy zostaną zaproszeni na rozmowę kwalifikacyjną. Komitet doradczy może zalecić ograniczenie liczby kandydatów kwalifikujących się do zaproszenia na rozmowę kwalifikacyjną.

Rzecznik Praw Obywatelskich może zadecydować o zaproszeniu na rozmowy kwalifikacyjne tylko niektórych kandydatów z listy sporządzonej przez komitet doradczy. Wszyscy kandydaci zostaną poinformowani o wyniku postępowania w sprawie naboru".

5 Termin składania kandydatur ustalono zgodnie z pkt 8 OPZ na 22 marca 2015 r. w południe.

6 Ponadto pkt 8 OPZ stanowi, że kandydatury muszą zawierać:

„a) wypełniony formularz zgłoszenia, pobrany wcześniej ze strony internetowej Rzecznika Praw Obywatelskich […];

b) list napisany w języku angielskim wyjaśniający motywacje kandydata i powody, dla których kandydat uważa, że posiada kompetencje, wiedzę i umiejętności konieczne do objęcia stanowiska;

c) kopię życiorysu kandydata;

d) kopię dokumentu urzędowego pozwalającego wykazać obywatelstwo kandydata;

e) kopię dyplomów (nie jest konieczne przedłożenie tłumaczenia przysięgłego, lecz dostarczenie tłumaczenia na francuski lub angielski będzie mile widziane);

f) dowody potwierdzające doświadczenie zawodowe kandydata, wyraźnie wskazujące daty rozpoczęcia i zakończenia [świadczenia pracy] oraz dokładny charakter wykonywanych zadań, pozwalające ustalić, że kandydat posiada niezbędne kwalifikacje i wiedzę określone w rozdziale »kryteria wyboru«;

g) kandydaci powinni również przedstawić oświadczenie, a jeśli to możliwe, dokument poświadczający ich znajomość języków;

h) w przypadku urzędników z innych instytucji UE – kopię ostatnich trzech sprawozdań z oceny (jeżeli są dostępne);

i) prawidłowy adres e-mail, z którego biuro Rzecznika będzie korzystać w celu komunikacji.

Oryginalne wersje dokumentów potwierdzających, o których mowa w lit. d), e), f), g) i h) mogą być wymagane później w celu weryfikacji.

Zgłoszenia, które są niekompletne lub złożone (częściowo lub w całości) po terminie składania kandydatur, nie będą brane pod uwagę".

II. Okoliczności powstania sporu

7 W dniu 19 marca 2015 r. Rzecznik opublikował listę członków komitetu doradczego w odniesieniu do postępowania w sprawie naboru OMB/2/2015, który składał się z następujących członków: pań A., D., S. i pana H. Ponadto wyznaczono obserwatora i sekretarkę celem wsparcia wspomnianego komitetu.

8 W dniu 20 marca 2015 r. skarżący Costas Popotas przesłał pocztą elektroniczną kompletną dokumentację dotyczącą swojej kandydatury na stanowisko sekretarza generalnego, zaznaczając jednocześnie, że jego sprawozdanie z oceny za 2014 r. jest w trakcie finalizacji.

9 Wiadomością elektroniczną z dnia 24 marca 2015 r. Rzecznik potwierdził otrzymanie formularza zgłoszeniowego skarżącego.

10 W dniu 27 marca 2015 r. skarżący przedłożył swoje ostatnie sprawozdanie z oceny za 2014 r., sporządzone tego samego dnia, dodając, że mimo iż wspomniane sprawozdanie z oceny zostało przesłane po terminie, to jednak doceniłby przedłożenie go komitetowi doradczemu.

11 W dniu 9 kwietnia 2015 r. komitet doradczy wysłał do Rzecznika wiadomość elektroniczną z informacją, że zakończył ocenę wszystkich złożonych mu wniosków. Ponadto sporządził on listę alfabetyczną dwunastu kandydatów, których zaproszenie na rozmowę kwalifikacyjną z Rzecznikiem zalecał. Na tej liście alfabetycznej skarżący pojawia się na jedenastej pozycji, a pani G. na siódmej pozycji.

12 W wiadomości elektronicznej z tego samego dnia Rzecznik poinformował obserwatora komitetu doradczego, że postanowił zaprosić na rozmowę kwalifikacyjną tylko ośmiu z dwunastu kandydatów zaproponowanych przez ten komitet, w tym panią G., z pominięciem skarżącego.

13 Wiadomością elektroniczną z dnia 10 kwietnia 2015 r. kierownik wydziału ds. personelu, administracji i budżetu poinformował skarżącego, że komitet doradczy postanowił, pomimo znaczących osiągnięć skarżącego, nie rekomendować go do zaproszenia na rozmowę kwalifikacyjną. Uściślono również, że w przypadku gdyby skarżący nie zgadzał się z tą decyzją, może złożyć wniosek z uzasadnieniem o ponowne rozpatrzenie tej decyzji do dnia 17 kwietnia 2015 r.

14 W dniu 17 kwietnia 2015 r. odbyły się rozmowy kwalifikacyjne z ośmioma kandydatami wybranymi przez Rzecznika Praw Obywatelskich, a w dniu 22 kwietnia 2015 r. trzech z nich odbyło kolejną rozmowę.

15 W dniu 8 maja 2015 r. skarżący dowiedział się ze strony internetowej czasopisma „Politico”, że pani G. została mianowana na sekretarza generalnego Rzecznika Praw Obywatelskich. Ta sama informacja została przekazana komitetowi doradczemu w dniu 4 maja 2015 r.

16 W dniu 18 maja 2015 r. skarżący złożył do Rzecznika wniosek o udostępnienie dokumentów administracyjnych dotyczących postępowania OMB/2/2015, w szczególności protokołów komitetu doradczego powołanego w celu wspierania organu powołującego i przedłożonej temu ostatniemu propozycji.

17 W dniu 26 maja 2015 r. Rzecznik Praw Obywatelskich poinformował skarżącego, że komitet doradczy „nie sporządzał protokołów ze swego spotkania, a tym samym nie może on rozważyć/zbadać ewentualnego upublicznienia takiego dokumentu”. Ponadto w odniesieniu do wniosku skarżącego o udostępnienie propozycji przedłożonej do oceny organowi powołującemu Rzecznik stwierdził, że „komitet doradczy nie przedłożył jednak osobnego dokumentu zawierającego taką propozycję, ale powiadomił administracyjnie Rzecznika Praw Obywatelskich o swoich ocenach poprzez odpowiednie części notatki z dnia 13 maja 2015 r., o której mowa powyżej”.

18 W dniu 3 czerwca 2015 r. Rzecznik Praw Obywatelskich przesłał skarżącemu, w odpowiedzi na wniosek o udostępnienie niektórych dokumentów, notatkę z dnia 13 maja 2015 r. dotyczącą postępowania w sprawie naboru sekretarza generalnego OMB/2/2015. Omawiana notatka, sporządzona w dniu 13 maja 2015 r. przez kierownika wydziału ds. personelu, administracji i budżetu oraz zatwierdzona przez Rzecznika, podsumowuje postępowanie w sprawie naboru, które nastąpiło po publikacji OPZ, aż do wydania decyzji o zaoferowaniu stanowiska pani G. Notatka ta zawiera trzy załączniki: pierwszy dotyczy spełnienia kryteriów przez kandydatów, drugi odnosi się do ocen przyznanych przez komitet doradczy kandydatom odpowiadającym kryteriom, a trzeci odnosi się do ocen przyznanych przez komitet doradczy ośmiu kandydatom, którzy uczestniczyli w pierwszej turze rozmów kwalifikacyjnych.

19 W dniu 4 czerwca 2015 r. skarżący zwrócił się do Rzecznika o zniesienie anonimowości jego zgłoszenia w załączniku 2 do notatki z dnia 13 maja 2015 r.

20 W dniu 9 czerwca 2015 r. skarżący został poinformowany przez służby Rzecznika, że jego zgłoszenie było oznaczone numerem 51.

21 W dniu 10 czerwca 2015 r. skarżący zwrócił się do Rzecznika Praw Obywatelskich o udostępnienie następujących dokumentów:

– „kopii [życiorysów] kandydatów nr 3, 7 i 47 (w razie potrzeby przy zachowaniu anonimowości) oraz pani G.;

– kryteriów zapraszania kandydatów na rozmowę kwalifikacyjną, takich jak wymienione w załączniku 3 [do] notatki Rzecznika Praw Obywatelskich z dnia 13 maja 2015 r. […];

– kopii wszystkich e-maili i pism (w razie potrzeby przy zachowaniu anonimowości) kierowanych do kandydatów nr 7 i 47 od dnia 10 kwietnia".

22 W dniu 11 czerwca 2015 r. skarżący poinformował Rzecznika, że jego zdaniem oceny, jakie mu przyznano, nie były związane z przedłożoną dokumentacją.

23 Skarżący zwrócił się zatem o „przedstawienie przez komitet doradczy konkretnego uzasadnienia co do:

– podkryteriów, które zostały zastosowane do oceny pozycji A, G i H załącznika 2, w szczególności uzasadnienia, które umożliwiło przyznanie maksymalnych możliwych ocen niektórym kandydatom;

– elementów [jego] kandydatury, które nie pozwoliły na przyznanie mu maksymalnej liczby punktów za pozycję A;

– powodów, dla których, biorąc pod uwagę całość [jego] prawie stałego zaangażowania w sprawy związane z zarządzaniem personelem, zwłaszcza na poziomie międzyinstytucjonalnym, komitet nie uznał za stosowne przyznać mu maksymalnej liczby punktów, a nawet więcej niż 3,50, dla pozycji G;

– kryteriów zastosowanych do [jego] akt, które poskutkowały wyjątkowo niskimi ocenami w pozycji H, biorąc pod uwagę to, że informował komitet o szczegółowych studiach z zakresu informatyki, swoim stałym zaangażowaniu w informatykę stosowaną do zadań, które wykonywał, zaawansowanych szkoleniach i publikacjach w tym obszarze oraz uczestnictwie w wysoko cenionych stowarzyszeniach w tym obszarze".

24 Skarżący dodał, że równolegle zwrócił się do rejestru Rzecznika Praw Obywatelskich z wnioskiem INC2015-005124 o udostępnienie dokumentów.

25 Pismem z dnia 17 czerwca 2015 r., przesłanym skarżącemu pocztą elektroniczną w dniu 18 czerwca 2015 r., Rzecznik Praw Obywatelskich, w odpowiedzi na jego wniosek z dnia 10 czerwca 2015 r., przedstawił mu życiorys pani G., uściślając, że nie można przekazać mu życiorysów pozostałych kandydatów ze względu na prawa związane z ochroną danych osobowych. Ponadto została mu przekazana kopia korespondencji wymienianej z kandydatami 7 i 47, zgodnie z jego wnioskiem.

26 W dniu 26 czerwca 2015 r. w odpowiedzi na wiadomość elektroniczną skarżącego z dnia 11 czerwca 2015 r. biuro Rzecznika poinformowało go, że przygotowywana jest odpowiedź na jego wniosek i że zostanie ona zakomunikowana tak szybko, jak to możliwe.

27 Skarżący poinformował Rzecznika, że będzie oczekiwał na odpowiedź do dnia 10 lipca 2015 r.

28 W dniu 10 lipca 2015 r. skarżący złożył, w ramach środka ostrożności, zażalenie na podstawie art. 90 ust. 2 regulaminu pracowniczego. Skarżący utrzymywał, po pierwsze, że postępowanie charakteryzowało się brakami i niespójnościami, które wskazywałyby na nadużycia proceduralne, w szczególności z uwagi na to, że on sam nie został zakwalifikowany do etapu ustnego, w przeciwieństwie do kandydata nr 47, zaklasyfikowanego ex æquo z nim na dziewiątym miejscu, bez przedstawienia jakiegokolwiek obiektywnego uzasadnienia, a po drugie, że popełniono błędy w ocenie jego kwalifikacji w odniesieniu do pozycji „G. Znajomość nowoczesnych strategii i procesów zarządzania zasobami ludzkimi" oraz „H. Znajomość nowoczesnych strategii i procesów technologii informacyjnej", zważywszy na informacje przekazane wraz z przedłożeniem kandydatury i załączony życiorys. W związku z tym zwrócił się do organu powołującego o stwierdzenie nieważności wszystkich etapów postępowania w sprawie naboru po notatce z dnia 13 maja 2015 r., a w szczególności mianowania pani G. na stanowisko sekretarza generalnego w biurze Rzecznika Praw Obywatelskich oraz o wynagrodzenie poniesionej w jego ocenie szkody i doznanej krzywdy.

29 W dniu 17 lipca 2015 r. biuro Rzecznika Praw Obywatelskich potwierdziło otrzymanie tego zażalenia.

30 W dniu 21 września 2015 r. skarżący zwrócił się z wnioskiem o kopię decyzji o mianowaniu pani G, która została mu przesłana pocztą elektroniczną w dniu 5 października 2015 r.

31 W dniu 14 października 2015 r. skarżący złożył drugie zażalenie na podstawie art. 90 ust. 2 regulaminu pracowniczego, w którym podtrzymał zarzuty podniesione w pierwszym zażaleniu (zob. pkt 28 powyżej). Dodał jednak, że w przypadku kandydatki, która ostatecznie została wybrana, zostały wzięte pod uwagę nieprzewidziane elementy oceny, z naruszeniem zasady równego traktowania, oraz że postępowanie w sprawie naboru nie odpowiadało ogólnie standardom dobrej administracji, którymi powinna kierować się instytucja taka jak Rzecznik Praw Obywatelskich. W związku z tym zażądał on stwierdzenia nieważności etapów postępowania w sprawie naboru po notatce z dnia 13 maja 2015 r., a w szczególności mianowania pani G. na stanowisko sekretarza generalnego w biurze Rzecznika, które nastąpiło mocą decyzji Rzecznika Praw Obywatelskich z dnia 16 lipca 2015 r. Ponadto podtrzymał swój wniosek o odszkodowanie i zadośćuczynienie.

32 Decyzją z dnia 9 listopada 2015 r. (zwaną dalej „zaskarżoną decyzją") skarżący został poinformowany przez Rzecznika o oddaleniu jego zażaleń z dnia 10 lipca i 14 października 2015 r.

III. Przebieg postępowania i żądania stron

33 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu do spraw Służby Publicznej w dniu 17 lutego 2016 r. skarżący wniósł niniejszą skargę.

34 Rzecznik Praw Obywatelskich złożył w sekretariacie Sądu do spraw Służby Publicznej w dniu 26 czerwca 2016 r. odpowiedź na skargę.

35 Zgodnie z art. 3 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) 2016/1192 z dnia 6 lipca 2016 r. w sprawie przekazania Sądowi właściwości do rozpoznawania w pierwszej instancji sporów między Unią Europejską a jej pracownikami (Dz.U. 2016, L 200, s. 137) niniejsza sprawa została przekazana Sądowi w stanie, w jakim znajdowała się w dniu 31 sierpnia 2016 r. Sprawę zarejestrowano pod numerem T-581/16 i przydzielono ósmej izbie.

36 Skarżący złożył w sekretariacie Sądu replikę w dniu 3 stycznia 2017 r. a Rzecznik Praw Obywatelskich złożył duplikę w dniu 16 marca 2017 r.

37 Wnioskiem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 7 kwietnia 2017 r. skarżący zwrócił się do Sądu, na podstawie art. 85 § 4 regulaminu postępowania przed Sądem, o nakazanie wycofania załącznika D 1 z akt sprawy i nieuwzględnienie związanych z nim argumentów Rzecznika Praw Obywatelskich.

38 Na podstawie sprawozdania sędziego sprawozdawcy Sąd (ósma izba) zdecydował o otwarciu ustnego etapu postępowania i – w ramach środków organizacji postępowania przewidzianych w art. 89 regulaminu postępowania przed Sądem – o skierowaniu do skarżącego pytania pisemnego, na które ten odpowiedział w wyznaczonym terminie.

39 Skarżący wnosi do Sądu o:

– stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji Rzecznika Praw Obywatelskich, mocą której zostały odrzucone zażalenia administracyjne skarżącego;

– stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 10 kwietnia 2015 r., na podstawie której nie dopuszczono skarżącego do rozmowy kwalifikacyjnej oraz decyzji z dnia 16 lipca 2015 r. o mianowaniu pani G. na stanowisko sekretarza generalnego biura Rzecznika Praw Obywatelskich;

– zasądzenie od Rzecznika na jego rzecz kwoty 112 472,64 EUR tytułem naprawienia poniesionej przez niego szkody;

– zasądzenie od Rzecznika na jego rzecz kwoty 30 000 EUR jako zadośćuczynienia za krzywdę, jakiej doznał;

– obciążenie Rzecznika Praw Obywatelskich całością kosztów postępowania.

40 Rzecznik Praw Obywatelskich wnosi do Sądu o:

– odrzucenie skargi jako częściowo niedopuszczalnej;

– oddalenie skargi w całości,

– obciążenie skarżącego kosztami postępowania.

41 Podczas rozprawy skarżący złożył wstępne oświadczenie, w którym stwierdził, że zamierza ograniczyć kwotę roszczenia o odszkodowanie i że nie żąda już zapłaty kwoty 112,472,64 EUR. Podkreślił on, że szkoda materialna, którą poniósł, polegała na utracie szansy, dlatego zwrócił się do Sądu o ustalenie kwoty ryczałtowej ex æquo et bono, co Sąd odnotował w protokole z rozprawy.

IV. Co do prawa

A. W przedmiocie dopuszczalności

42 Nie podnosząc formalnie zarzutu niedopuszczalności, Rzecznik wskazuje kilka bezwzględnych przeszkód procesowych w odniesieniu do niektórych zarzutów sformułowanych przez skarżącego.

43 Przede wszystkim Rzecznik Praw Obywatelskich twierdzi, że nie była przestrzegana zasada zgodności, która wymaga, aby zarzut podniesiony przed sądem Unii Europejskiej został wcześniej sformułowany w ramach postępowania poprzedzającego wniesienie skargi. W związku z tym zarzuty przeciwko informacjom zawartym w notatce z dnia 13 maja 2015 r., przekazanej skarżącemu w dniu 3 czerwca 2015 r., oraz życiorysowi pani G., przekazanemu skarżącemu w dniu 18 czerwca 2015 r., powinny były zostać przedstawione już w ramach tego postępowania. Zdaniem Rzecznika zarzuty, które mogły zostać sformułowane przed wniesieniem niniejszej skargi, są w konsekwencji niedopuszczalne.

44 W tym względzie należy przypomnieć, że art. 91 ust. 2 regulaminu pracowniczego stanowi, że skarga do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej jest dopuszczalna tylko wtedy, gdy złożono wcześniej zażalenie do organu powołującego.

45 Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem zasada zgodności pomiędzy zażaleniem w rozumieniu art. 91 ust. 2 regulaminu pracowniczego a późniejszą skargą wymaga, pod rygorem niedopuszczalności, żeby zarzut podnoszony przed sądem Unii został już podniesiony w ramach postępowania poprzedzającego wniesienie skargi, aby organ powołujący był w stanie zapoznać się z zarzutami formułowanymi przez zainteresowanego wobec kwestionowanej decyzji (zob. wyrok z dnia 25 października 2013 r., Komisja/Moschonaki, T-476/11 P, EU:T:2013:557, pkt 71 i przytoczone tam orzecznictwo).

46 Zasadę tę uzasadnia sam cel postępowania poprzedzającego wniesienie skargi, polegający na umożliwieniu polubownego rozstrzygnięcia sporów powstałych pomiędzy urzędnikami a administracją (zob. wyrok z dnia 25 października 2013 r., Komisja/Moschonaki, T-476/11 P, EU:T:2013:557, pkt 72 i przytoczone tam orzecznictwo).

47 Z tego wynika, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem w ramach skarg urzędników żądania przedstawione przed sądem Unii mogą zawierać jedynie zastrzeżenia oparte na tej samej podstawie, na której oparte są zastrzeżenia podniesione w zażaleniu, choć oczywiście zastrzeżenia te mogą zostać rozwinięte przed sądem Unii poprzez przedstawienie zarzutów i argumentów niekoniecznie zawartych w zażaleniu, lecz ściśle z nim związanych (zob. wyrok z dnia 25 października 2013 r., Komisja/Moschonaki, T-476/11 P, EU:T:2013:557, pkt 73 i przytoczone tam orzecznictwo).

48 Rzecznik podnosi, po pierwsze, niedopuszczalność części zarzutu pierwszego, dotyczącego – jak uściślił skarżący na rozprawie w odpowiedzi na postawione w tym celu pytanie Sądu – naruszenia postępowania w sprawie naboru. W związku z tym, zdaniem Rzecznika, skarżący nie mógł już kwestionować faktu, że kandydaci byli oceniani podczas etapu poprzedzającego rozmowy kwalifikacyjne zgodnie z określonymi kryteriami wyboru, że zorganizowano dwie tury rozmów i użyto sześciu kryteriów do wyważenia czynników wykorzystanych do oceny rozmów oraz że umiejętności językowe kandydatów nie zostały ocenione zgodnie z OPZ. Rzecznik Praw Obywatelskich twierdzi zatem, że skarżący doskonale już wiedział w chwili złożenia pierwszego zażalenia o:

– „ośmiu kryteriach wyboru wykorzystanych podczas etapu poprzedzającego rozmowy kwalifikacyjne;

– tym, że [skarżący] został oceniony pod kątem tych kryteriów;

– tym, że ocena doprowadziła do wykluczenia [skarżącego] z następnych etapów postępowania w sprawie naboru;

– tym, że były dwie tury rozmów kwalifikacyjnych;

– tym, że było sześć kryteriów oceny rozmów kwalifikacyjnych;

– czynnikach ważenia zastosowanych zarówno podczas etapu poprzedzającego rozmowy kwalifikacyjne, jak i podczas etapu rozmów kwalifikacyjnych;

– tym, że umiejętności językowe zostały ocenione na etapie rozmowy kwalifikacyjnej;

– tym, że językami kandydatki wybranej na stanowisko były angielski, francuski i niemiecki”.

49 W tym względzie należy zauważyć, że w ramach pierwszego zażalenia skarżący uściślił, że postępowanie charakteryzowało się brakami i niespójnościami, które wskazywałyby na to, że zasady postępowania w sprawie naboru nie były przestrzegane, i powołał się na przykład na fakt, że nie został

zaproszony na rozmowę kwalifikacyjną, w przeciwieństwie do kandydata nr 47 zaklasyfikowanego z nim ex æquo. Skarżący dodał w swoim drugim zażaleniu, że uwzględniono nieprzewidziane elementy oceny wobec ostatecznie wybranej kandydatki, z naruszeniem zasady równego traktowania.

50 Należy stwierdzić, że braki i niespójności wskazane przez skarżącego obejmują właśnie w sposób konieczny wszystkie zastrzeżenia podniesione przez niego w ramach pierwszego zarzutu, z których wszystkie dotyczą naruszenia postępowania w sprawie naboru oraz które zostały przypomniane przez Rzecznika Praw Obywatelskich (zob. pkt 48 powyżej). Z powyższego wynika, że te zastrzeżenia, nawet jeśli nie figurują expressis verbis w pierwszym zażaleniu skarżącego, odnoszą się do części zarzutu dotyczącej naruszenia postępowania w sprawie naboru, a zatem nie stanowią, jak twierdzi Rzecznik Praw Obywatelskich, „podzarzutu", lecz argumenty na poparcie już podniesionego zarzutu.

51 Wynika z tego, że tę pierwszą bezwzględną przeszkodę procesową należy oddalić.

52 Po drugie, Rzecznik podnosi kwestię niedopuszczalności „podzarzutu" dotyczącego przypisania przez niego kryteriom wyboru czynników ważenia nieprzewidzianych przez OPZ.

53 Należy ponownie stwierdzić, że zastrzeżenie to niewątpliwie wchodzi w zakres zarzutu dotyczącego naruszenia postępowania w sprawie naboru, ponieważ Rzecznik Praw Obywatelskich jest krytykowany za nieprzestrzeganie kryteriów wyboru, które sam ustalił. Tym bardziej nie można go zatem zakwalifikować jako „podzarzutu", bowiem taka kwalifikacja wydaje się szczególnie nieodpowiednia.

54 Wynika z tego, że tę drugą bezwzględną przeszkodę procesową należy również oddalić.

55 Po trzecie, Rzecznik Praw Obywatelskich podnosi niedopuszczalność zastrzeżenia dotyczącego uwzględnienia kryterium „ogólnego wrażenia", które przecież skarżący mógł zakwestionować w ramach zażalenia, ponieważ wiedział o istnieniu tego kryterium od dnia 3 czerwca 2015 r.

56 Skarżący twierdzi bowiem, że „ogólne wrażenie" nie było kryterium zawartym w OPZ.

57 Należy jednak zauważyć, że w drugim zażaleniu z dnia 14 października 2015 r. skarżący w sposób bardziej szczegółowy zarzucił Rzecznikowi Praw Obywatelskich uwzględnienie elementów oceny, które nie zostały wcześniej przewidziane. Wynika z tego, że krytykując Rzecznika Praw Obywatelskich za uwzględnienie kryterium „ogólnego wrażenia", skarżący rozwinął jedynie zarzut, o którym wspomniał już w drugim zażaleniu. W związku z tym oczywiste jest, że Rzecznik Praw Obywatelskich niesłusznie twierdzi, że omawiane zastrzeżenie nie zostało podniesione w ramach postępowania poprzedzającego wniesienie skargi.

58 Trzecią bezwzględną przeszkodę procesową należy zatem oddalić.

59 W drugiej kolejności, jeśli chodzi o zastrzeżenia skierowane przeciwko rzekomym błędom popełnionym podczas późniejszych etapów postępowania w sprawie naboru, które pozostawały bez związku z osobą skarżącego, jest oczywiste, że zarzuty te nie są niedopuszczalne, jak twierdzi Rzecznik Praw Obywatelskich, ale ewentualnie nieistotne dla sprawy, a tym samym będą rozpatrywane w kontekście badania zarzutów co do istoty.

60 W trzeciej kolejności – Rzecznik podnosi bezwzględną przeszkodę procesową w związku z tym, że chociaż skarżący miał możliwość przedstawienia przed dniem 17 kwietnia 2015 r. wniosku z uzasadnieniem do komitetu doradczego i do Rzecznika, aby ponownie rozważono jego kandydaturę oraz aby wyraźnie poinformowano go o wyniku tej analizy, nie skorzystał z tego, mimo że leżało to w jego słusznym interesie. Tymczasem ponowne rozpatrzenie nie byłoby bezprzedmiotowe, ponieważ inni kandydaci skorzystali z niego, nawet jeśli negatywna dla nich decyzja została utrzymana w mocy.

61 W tym względzie należy przypomnieć, że w wiadomości elektronicznej z dnia 10 kwietnia 2015 r. skarżący został poinformowany o tym, że komitet doradczy nie zarekomendował zaproszenia skarżącego na rozmowę kwalifikacyjną.

62 Prawdą jest, że komitet doradczy dodał, że gdyby skarżący nie zgadzał się z tą decyzją, może złożyć wniosek z uzasadnieniem o ponowne rozpatrzenie jego kandydatury przed dniem 17 kwietnia 2015 r.

63 Zgodnie z orzecznictwem w sytuacji gdy strona, której wniosek o dopuszczenie do konkursu Unii został oddalony, domaga się ponownego przeanalizowania sprawy w oparciu o konkretny przepis wiążący administrację, to aktem niekorzystnym w rozumieniu art. 90 ust. 2 regulaminu pracowniczego czy też, w razie potrzeby, art. 91 ust. 1 tego regulaminu jest decyzja komisji konkursowej wydana po ponownym przeanalizowaniu sprawy. To właśnie od tej decyzji wydanej po ponownym rozpatrzeniu sprawy rozpoczyna bieg termin do złożenia zażalenia i wniesienia skargi, bez konieczności sprawdzania, czy w takiej sytuacji omawiana decyzja może być ewentualnie uznana za akt czysto potwierdzający (wyroki: z dnia 23 stycznia 2002 r., Gonçalves/Parlament, T-386/00, EU:T:2002:12, pkt 39; z dnia 7 czerwca 2005 r., Cavallaro/Komisja, T-375/02, EU:T:2005:199, pkt 58).

64 Jednakże możliwość żądania ponownego rozpatrzenia decyzji odrzucającej kandydaturę nie może być interpretowana w ten sposób, że skarga na decyzję oddalającą zażalenie jest niedopuszczalna z powodu nieprzedstawienia wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy. Wcześniejsze żądanie ponownego rozpatrzenia sprawy nie stanowi bowiem w żadnym razie warunku dopuszczalności skargi, jak zresztą wynika to z samej treści wiadomości elektronicznej z dnia 10 kwietnia 2015 r., w której wyraźnie poinformowano skarżącego o możliwości złożenia wniosku z uzasadnieniem o ponowne rozpatrzenie.

65 W związku z powyższym tę bezwzględną przeszkodę procesową należy również oddalić.

66 W czwartej kolejności, w odniesieniu do bezwzględnych przeszkód procesowych podniesionych przez Rzecznika w duplice, a w szczególności w załączniku D 1, które nie znajdowały się w odpowiedzi na skargę – z konieczności są one niedopuszczalne, ponieważ zostały podniesione na etapie dupliki i nie są bezwzględnie wiążące, podczas gdy mogłyby takie być na etapie odpowiedzi na skargę. Tymczasem Rzecznik w żadnym razie nie twierdził, że mógł podnieść te bezwzględne przeszkody procesowe dopiero na etapie dupliki ze względu na informacje, które uzyskał po złożeniu przez skarżącego repliki.

67 Wynika z tego, że wszystkie bezwzględne przeszkody procesowe wskazane przez Rzecznika Praw Obywatelskich zostają oddalone.

B. Co do istoty sprawy

1. W przedmiocie żądań stwierdzenia nieważności

68 W uzasadnieniu skargi skarżący podnosi cztery zarzuty. Zarzut pierwszy dotyczy nadużycia postępowania w sprawie naboru, zarzut drugi oczywistego błędu w ocenie, zarzut trzeci naruszenia zasady równego traktowania, a zarzut czwarty naruszenia zasady dobrej administracji.

69 Należy uściślić, że żądania skarżącego zostaną rozpatrzone łącznie, jak wynika z podniesionych przez niego zarzutów, ponieważ nie dokonał on żadnego rozróżnienia w tej kwestii.

a) W przedmiocie zarzutu pierwszego dotyczącego nadużycia postępowania w sprawie naboru

70 Skarżący podnosi cztery argumenty na poparcie zarzutu pierwszego. Twierdzi on, że Rzecznik, po pierwsze, nie uwzględnił przy ocenie kandydatów kryteriów określonych w OPZ, po drugie, dokonał oceny kryteriów wyboru za pomocą współczynników, które nie zostały przewidziane w OPZ, po trzecie, przeprowadził ocenę na podstawie kryteriów, których nie przewidziano w ogóle w OPZ, i po czwarte, przyznał, że nie uwzględnił opinii komitetu doradczego, który sam ustanowił w OPZ, oraz popełnił nieprawidłowości w ocenie skarżącego.

71 Na wstępie należy stwierdzić, że – jak przyznał skarżący na rozprawie w odpowiedzi na pytanie Sądu – zarzut pierwszy, który dotyczy „nadużycia postępowania w sprawie naboru" należy rozumieć jako zarzut „naruszenia zasad postępowania w sprawie naboru", co odnotowano w protokole z rozprawy. Ponadto w tym właśnie kontekście Rzecznik udzielił odpowiedzi na zarzut pierwszy podniesiony przez skarżącego, tak więc nie przedstawił on żadnych uwag na rozprawie w kwestii tego dokonanego przez Sąd przekwalifikowania.

1) W przedmiocie argumentów pierwszego i drugiego, dotyczących tego, że Rzecznik Praw Obywatelskich z jednej strony nie uwzględnił przy ocenie kandydatów kryteriów określonych w OPZ, a z drugiej strony, ocenił kryteria wyboru za pomocą współczynników nieprzewidzianych w OPZ

72 Skarżący podnosi zasadniczo, że nawet jeśli OPZ obejmowało w pkt 6 dwanaście kryteriów (zob. pkt 3 powyżej), uwzględniono tylko pierwsze osiem kryteriów. Zatem biorąc pod uwagę tylko osiem z dwunastu wymienionych kryteriów, Rzecznik Praw Obywatelskich naruszył OPZ. Ponadto Rzecznik zastosował współczynnik ważenia do każdego z kryteriów, podczas gdy OPZ w ogóle tego nie przewidywało.

73 Należy przypomnieć, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Rzecznik Praw Obywatelskich zobowiązany jest do przestrzegania OPZ, które publikuje, ponieważ takie ogłoszenie określa warunki dotyczące dostępu do wymienionego w nim stanowiska. Tym samym zadaniem OPZ jest, po pierwsze, poinformowanie zainteresowanych w możliwie najdokładniejszy sposób o charakterze wymogów, jakie muszą być spełnione, by objąć stanowisko do obsadzenia, po to, by dać im możliwość oceny, czy powinni zgłosić swą kandydaturę, a po drugie, ustanowienie ram prawnych, w jakich instytucja zamierza dokonać porównania osiągnięć kandydatów. Uwzględniając przy rozpatrywaniu kandydatur warunki inne niż zawarte w OPZ, Rzecznik Praw Obywatelskich nie przestrzega tych ram prawnych (zob. podobnie wyrok z dnia 11 lutego 1999 r., Leite Mateus/Komisja, T-21/98, EU:T:1999:28, pkt 31 i przytoczone tam orzecznictwo).

74 W tym względzie należy zauważyć, że w OPZ określono wszystkie kryteria, które należało uwzględnić, w liczbie dwunastu (zob. pkt 3 powyżej), bez określenia jednak współczynnika ważenia przypisanego do każdego z tych kryteriów ani etapu, na którym należy je uwzględnić.

75 Tymczasem Rzecznikowi Praw Obywatelskich przysługuje szeroki zakres uznania przy wykonywaniu jego zadań. W związku z tym może on, gdy tak jak w rozpatrywanym przypadku OPZ nie przewiduje kryteriów oceny, ustalać takie kryteria albo określać, jeżeli OPZ tego nie przewiduje, etap, na którym kryteria muszą zostać uwzględnione (zob. podobnie wyroki: z dnia 26 lutego 1981 r., Authié/Komisja, 34/80, EU:C:1981:57, pkt 14; z dnia 13 grudnia 1990 r., Gonzalez Holguera/Parlament, T-115/89, EU:T:1990:84, pkt 53; z dnia 14 lipca 1995 r., Pimley-Smith/Komisja, T-291/94, EU:T:1995:142, pkt 48).

76 W tym względzie bezsporne jest, że komitet doradczy i Rzecznik Praw Obywatelskich ocenili kandydatury w ramach drugiego etapu, a mianowicie samej oceny życiorysów, w świetle ośmiu następujących kryteriów:

– „doświadczeni[a] we współpracy z instytucją, organem lub jednostką organizacyjną UE albo w pracy w takiej instytucji, organie lub jednostce, albo doświadczeni[a] we współpracy z krajowym urzędem rzecznika praw obywatelskich czy z inną podobną instytucją albo w pracy w takim urzędzie czy takiej instytucji;

– dobr[ej] znajomoś[ci] europejskich spraw, instytucji i przepisów prawa;

– znaczące[go] doświadczeni[a] i możliw[ego] do wykazania sukces[u] w ramach pełnienia funkcji kierowniczych w obszarze kompatybilnym z działalnością biura;

– dobre[go] zrozumieni[a] roli, jaką odgrywa rzecznik w administracji publicznej;

– udokumentowane[go] doświadczeni[a] w realizacji strategicznych zmian;

– znajomoś[ci] zarządzania i planowania budżetu;

– znajomoś[ci] nowoczesnych strategii i procesów zarządzania zasobami ludzkimi;

– znajomoś[ci] nowoczesnych strategii i procesów technologii informacyjnej”.

77 Z drugiej strony ostatnie cztery kryteria wymienione w pkt 3 powyżej nie zostały uwzględnione na tym drugim etapie, ale na etapie trzecim, a mianowicie podczas rozmów kwalifikacyjnych tylko z wybranymi kandydatami.

78 Nie można przyjąć argumentu skarżącego, że Rzecznik Praw Obywatelskich nie zastosował się do OPZ ze względu na to, że tylko osiem kryteriów zostało uwzględnionych przy rozpatrywaniu kandydatów na podstawie ich życiorysów.

79 Jak bowiem wynika z notatki z dnia 13 maja 2015 r. oraz z zaskarżonej decyzji, wszystkie kryteria wymienione w OPZ zostały wzięte pod uwagę w ramach postępowania w sprawie naboru i żadne kryterium ponad te wymienione w OPZ nie zostało podczas tego postępowania uwzględnione.

80 Okoliczność, że osiem pierwszych kryteriów wymienionych w pkt 3 powyżej uwzględniono w drugim etapie, a cztery ostatnie zostały uwzględnione w ramach rozmów kwalifikacyjnych, należy do zakresu uznania Rzecznika Praw Obywatelskich, który w związku z brakiem wyraźnego wskazania tego w OPZ mógł swobodnie określić etap, na którym kryteria te powinny zostać uwzględnione.

81 Ponadto należy stwierdzić, że ostatnie cztery kryteria, a mianowicie „doskonałe umiejętności komunikacyjne, networkingu i motywacji personelu”, „głębokie zaangażowanie w projekt UE, która słucha obywateli”, „głębokie zaangażowanie w wizję i strategię Europejskiego Rzecznika Praw Obywatelskich” oraz „umiejętność skutecznego porozumiewania się w języku angielskim i francuskim [podczas gdy z]najomość innych języków urzędowych Unii Europejskiej będzie atutem” to kryteria, które w naturalny sposób nadają się do zbadania podczas rozmów kwalifikacyjnych.

82 To właśnie bowiem w ramach rozmów kwalifikacyjnych Rzecznik może zdać sobie sprawę, na podstawie zadawanych pytań i sposobu formułowania odpowiedzi przez kandydatów, między innymi z ich zaangażowania na rzecz projektu Unii, która słucha obywateli, albo na rzecz wizji i strategii Rzecznika, a także umiejętności porozumiewania się w języku angielskim, francuskim lub jakimkolwiek innym języku Unii.

83 Co więcej, jeśli chodzi o argument skarżącego dotyczący współczynnika wyważenia zastosowanego do różnych kryteriów, to należy stwierdzić, że skoro pierwszych pięć kryteriów zostało ocenionych na 10, a trzy ostatnie na 5, to z uwagi na brak wyraźnego wskazania w tej kwestii w OPZ Rzecznik Praw Obywatelskich mógł swobodnie przypisać tym kryteriom różne współczynniki ważenia, co należy do szerokiego zakresu jego uznania przyznanego mu w orzecznictwie (wyrok z dnia 16 maja 2013 r., Canga Fano/Rada, T-281/11 P, EU:T:2013:252, pkt 123; zob. również podobnie wyrok z dnia 19 kwietnia 1988 r., Santarelli/Komisja, 149/86, EU:C:1988:179, pkt 10).

84 Z powyższego wynika, że skarżący nie przedstawił żadnego dowodu ani poszlaki mogących dowieść, że Rzecznik Praw Obywatelskich wykazał jakikolwiek celowy zamiar odrzucenia jego kandydatury na rzecz kandydatury pani G. (zob. podobnie wyrok z dnia 25 maja 2000 r., Elkaïm i Mazuel/Komisja, T-173/99, EU:T:2000:142, pkt 121).

85 Jak wynika z powyższego, argumenty pierwszy i drugi należy oddalić.

2) W przedmiocie argumentu trzeciego dotyczącego tego, że Rzecznik przeprowadził ocenę na podstawie kryteriów, które nie zostały przewidziane w OPZ

86 W pierwszej kolejności skarżący zarzuca Rzecznikowi Praw Obywatelskich zwrócenie się do kandydatów biorących udział w drugiej turze rozmów kwalifikacyjnych o przedstawienie referencji, który to wymóg nie figurował w ogóle pośród kryteriów wyboru.

87 W tym względzie wystarczy stwierdzić, że ten argument jest nieistotny dla sprawy, ponieważ kandydatura skarżącego została odrzucona na etapie poprzedzającym etap rozmów kwalifikacyjnych, a tym samym ewentualne uwzględnienie referencji nie mogło wywoływać wobec niego negatywnych skutków. Ponadto, jak Rzecznik Praw Obywatelskich wskazał na rozprawie w odpowiedzi na pytanie postawione przez Sąd, wymóg ten sformułowano jedynie w odniesieniu do pani G. na zakończenie postępowania rekrutacyjnego.

88 W każdym wypadku należy zauważyć, że sam skarżący w swoim życiorysie wymienił nazwiska osób, które mogłyby polecić jego kandydaturę.

89 W drugiej kolejności skarżący zarzuca Rzecznikowi, że ten przyznał komparatywną przewagę kandydatom, którzy pracowali w instytucjach mających częste kontakty z Rzecznikiem, mimo że to kryterium nie figuruje w OPZ.

90 Rzecznik Praw Obywatelskich napisał bowiem w zaskarżonej decyzji:

„Przyznałem również przewagę komparatywną kandydatom, którzy pracowali w instytucjach mających częste kontakty z instytucją Europejskiego Rzecznika Praw Obywatelskich. Ma Pan niewielkie doświadczenie w kontaktach z Europejskim Rzecznikiem Praw Obywatelskich, podczas gdy inni kandydaci mają go o wiele więcej”.

91 W tym względzie prawdą jest, jak podnosi skarżący, że kryterium „częstotliwości kontaktów z Rzecznikiem Praw Obywatelskich” nie figuruje jako takie wśród kryteriów wymienionych w OPZ.

92 Należy jednak stwierdzić, że to kryterium można powiązać z kryterium „dobre[go] zrozumieni[a] roli, jaką odgrywa rzecznik w administracji publicznej”, co potwierdził Rzecznik Praw Obywatelskich w odpowiedzi na pytanie Sądu.

93 Tak więc osoba, która miała częste relacje zawodowe z Rzecznikiem Praw Obywatelskich, będzie w oczywisty sposób lepiej poinformowana o zadaniach i kwestiach właściwych dla tej funkcji w porównaniu z osobą, która pracowała w instytucji lub jednostce organizacyjnej Unii, która miała bardziej odległe relacje z Rzecznikiem Praw Obywatelskich, a nawet żadnych kontaktów zawodowych.

94 Tymczasem skarżący nie był w stanie wykazać, że w trakcie swojej pracy w Trybunale Sprawiedliwości Unii Europejskiej miał częste kontakty z Rzecznikiem.

95 Powołuje się on tylko, tytułem przykładu, na trzy sprawy, z którymi się zapoznał, gdy był referendarzem. Jednak oprócz tego, że znajomość spraw nie może wykazać częstotliwości kontaktów z Rzecznikiem, należy zauważyć ponadto, że w pierwszej sprawie wydano postanowienie z dnia 4 czerwca 2015 r., Mirelta Ingatlanhasznosító/Komisja i Rzecznik (C-576/14 P, niepublikowane, EU:C:2015:370), mocą którego odwołanie zostało odrzucone jako w części oczywiście bezzasadne, a w części jako oczywiście niedopuszczalne, bez potrzeby doręczenia odwołania Rzecznikowi. Co się tyczy spraw rozpatrzonych przez Sąd, czyli spraw, w których wydano wyrok z dnia 24 września 2008 r., M/Rzecznik (T-412/05, niepublikowany, EU:T:2008:397) i postanowienie z dnia 5 września 2006 r., O'Loughlin/Rzecznik i Irlandia (T-144/06, niepublikowane, EU:T:2006:237), pochodzą one z Sądu, w którym skarżący nie pełnił funkcji referendarza. W każdym wypadku w sprawie, w której wydano postanowienie z dnia 5 września 2006 r., O'Loughlin/Rzecznik i Irlandia (T-144/06, niepublikowane, EU:T:2006:237), również to postanowienie nie zostało doręczone Rzecznikowi, ponieważ skarga została odrzucona przez Sąd ze względu na niedopuszczalność i oczywisty brak właściwości. Dodatkowo należy stwierdzić, że okoliczność pracy nad aktami spraw dotyczącymi Rzecznika Praw Obywatelskich nie oznacza istnienia „częstych kontaktów" z tą instytucją.

96 Tym samym Rzecznik nie naruszył postępowania w sprawie naboru, gdy uwzględnił okoliczność, że kandydaci pracowali w instytucjach mających częste kontakty z instytucją Rzecznika.

97 W trzeciej kolejności skarżący podnosi, że w zaskarżonej decyzji Rzecznik przychylniej ocenił kandydatów, którzy zajmowali stanowiska kierownicze wyższego szczebla, niż tych, którzy zajmowali niższe stanowiska kierownicze.

98 Skarżący zarzuca Rzecznikowi, że w zaskarżonej decyzji stwierdził, że:

„Dałem przewagę komparatywną kandydatom, którzy zajmowali wyższe stanowiska kierownicze, w porównaniu do kandydatów, którzy zajmowali niższe stanowiska kierownicze. Był pan kierownikiem wydziału, podczas gdy wielu innych kandydatów zajmowało stanowiska dyrektorskie".

99 W związku z tym należy stwierdzić, że stanowisko sekretarza generalnego przy Rzeczniku Praw Obywatelskich, które jest najwyższym stanowiskiem kierowniczym w biurze Rzecznika Praw Obywatelskich, niewątpliwie wymaga umiejętności kierowniczych, a tym samym nie jest błędem, jak podnosi Rzecznik, nadanie znaczenia kandydatom, którzy zajmowali już wyższe stanowiska kierownicze.

100 W każdym wypadku z życiorysu pani G. wynika, że była ona również kierownikiem wydziału, a zatem nie pełniła funkcji kierowniczych wyższego szczebla, wobec czego kryterium to nie było stosowane jako kryterium eliminacji, ale do celów oceny kandydatur.

101 W rezultacie Rzecznik nie naruszył postępowania w sprawie naboru również wtedy, gdy uwzględnił okoliczność, że kandydaci zajmowali wysokie stanowiska kierownicze.

102 W czwartej kolejności skarżący zarzuca Rzecznikowi, że w kontekście rozmów kwalifikacyjnych uwzględnił kryterium „ogólnego wrażenia", które nie pojawiło się w OPZ.

103 W tym względzie należy stwierdzić, że ten argument jest nieistotny dla sprawy, ponieważ kandydatura skarżącego została odrzucona na etapie poprzedzającym rozmowy kwalifikacyjne, a tym samym ewentualne uwzględnienie „ogólnego wrażenia", które nastąpiło na samym etapie rozmowy kwalifikacyjnej, nie może wywoływać wobec niego negatywnych skutków.

104 W każdym wypadku kryterium to należy rozumieć jako syntezę wyników kandydatów według wszystkich pozostałych kryteriów, a nie jako nowe lub niezależne kryterium.

105 Z powyższego wynika, że trzeci argument należy oddalić w całości jako częściowo nieistotny dla sprawy, a częściowo bezzasadny.

3) W przedmiocie czwartego argumentu, dotyczącego okoliczności, że Rzecznik przyznał, że nie uwzględnił opinii komitetu doradczego, który sam ustanowił w OPZ, i że dopuścił się nieprawidłowości w ocenie skarżącego

106 Skarżący zarzuca Rzecznikowi, że po pierwsze, nie wziął pod uwagę opinii komitetu doradczego, który sam powołał, ponieważ nie znał kolejności klasyfikacji kandydatów ustanowionej przez ten komitet w chwili zaproszenia ośmiu z nich na rozmowę kwalifikacyjną, a tym samym naruszył obowiązek uwzględnienia tej opinii, a po drugie, że popełnił nieprawidłowości w ocenie kandydatury skarżącego.

107 Rzecznik Praw Obywatelskich napisał bowiem w zaskarżonej decyzji:

„Za pośrednictwem mojego szefa gabinetu [komitet doradczy] przekazał mi następnie listę 12 najlepszych kandydatów w kolejności alfabetycznej […]. Na podstawie zgłoszeń i tych samych 8 kryteriów, które zostały wykorzystane przez [komitet doradczy], ja sam wybrałem 8 kandydatów, którzy mieli zostać zaproszeni na rozmowę kwalifikacyjną w dniu 17 kwietnia 2015 r., i poinformowałem o moim wyborze, odpowiadając na wiadomość elektroniczną mojego szefa gabinetu. Zdecydowałem się zaprosić tylko 8 kandydatów, ponieważ moja ocena zgłoszeń doprowadziła mnie do wniosku, że inni kandydaci figurujący na liście nie posiadali wymaganych kwalifikacji, aby móc zostać zatrudnieni na wakujące stanowisko. Chciałbym podkreślić, że moja ocena porównawcza została przeprowadzona niezależnie od klasyfikacji i ocen [komitetu doradczego]. Nie uważam, aby ta klasyfikacja była dla mnie wiążąca, w sytuacji gdy przystąpiłem do wyboru kandydatów, których chciałem zaprosić na rozmowę kwalifikacyjną".

108 Z tej odpowiedzi wynika zatem jasno, że Rzecznik oparł się na swoich własnych ocenach dwunastu kandydatów zaproponowanych przez komitet doradczy na liście sporządzonej według porządku alfabetycznego, a nie na ocenach przyznanych przez ten komitet każdemu z tych dwunastu kandydatów ani na klasyfikacji tego komitetu.

109 Rzecznik stwierdza w swojej odpowiedzi na skargę, że „faktycznie" działał zgodnie z opinią komitetu doradczego, i uściśla, że nie „dokonał swego wyboru przez samo zatwierdzenie listy ustalonej według osiągnięć".

110 W tym względzie należy przypomnieć, że w przypadku gdy instytucja, organ lub jednostka organizacyjna ustanawiają komitet doradczy nieprzewidziany w regulaminie pracowniczym, który w celu mianowania na niektóre stanowiska ma wydać opinię w kwestii zdolności i umiejętności kandydatów, środek ten ma na celu zapewnienie tej instytucji, organowi lub jednostce organizacyjnej jako organowi powołującemu lepszej podstawy do przeprowadzenia porównawczego badania osiągnięć kandydatów. Wynika stąd, że opinia wyrażona przez ten komitet doradczy w formie zarekomendowania do zaproszenia na rozmowę kwalifikacyjną winna, w zakresie, w jakim ten komitet wyda faktycznie taką rekomendację, stanowić część informacji, które organ powołujący musi uwzględnić celem uzasadnienia własnej oceny osiągnięć urzędników, nawet jeśli uzna, że będzie musiał ją odrzucić (zob. podobnie

wyroki: z dnia 9 lipca 1987 r., Hochbaum i Rawes/Komisja, 44/85, 77/85, 294/85 i 295/85, EU:C:1987:348, pkt 16, 17; z dnia 30 stycznia 1992 r., Schönherr/KES, T-25/90, EU:T:1992:8, pkt 27, 28; z dnia 18 września 2003 r., Pappas/Komitet Regionów, T-73/01, EU:T:2003:237, pkt 60).

111 Na rozprawie, w odpowiedzi na pytanie Sądu, Rzecznik Praw Obywatelskich przyznał, że wbrew temu, co stwierdzono w wiadomości elektronicznej z dnia 10 kwietnia 2015 r., informującej skarżącego, że komitet doradczy nie zdecydował o zarekomendowaniu zaproszenia go na rozmowę kwalifikacyjną, komitet doradczy wyłonił na rozmowę kwalifikacyjną dwunastu kandydatów, w tym właśnie skarżącego. Rzecznik dodał, że to on sam postanowił zaprosić na rozmowę kwalifikacyjną tylko ośmiu z dwunastu kandydatów, w tym panią G., z wyłączeniem skarżącego. Rzecznik wyjaśnił jednak, że było to zaniedbanie.

112 Bezsporne jest, że w niniejszej sprawie OPZ przewidywało w pkt 7, że komitet doradczy będzie wspierał Rzecznika Praw Obywatelskich, zaproponuje listę kandydatów do zaproszenia na rozmowę kwalifikacyjną i będzie mógł zalecić ograniczenie liczby kandydatów kwalifikujących się do tej rozmowy. Przewidziano również, że Rzecznik Praw Obywatelskich może podjąć decyzję o zaproszeniu na rozmowy kwalifikacyjne tylko niektórych kandydatów z listy zalecanej przez komitet doradczy.

113 Bezsporne jest również, że w przedmiotowej sprawie Rzecznik zaprosił na rozmowę kwalifikacyjną ośmiu spośród dwunastu kandydatów zaproponowanych przez komitet doradczy, nie znając w momencie zaproszenia ocen i osiągnięć przypisanych każdemu z kandydatów przez ten komitet, ponieważ znał jedynie alfabetyczną listę tych kandydatów. Jednakże z faktów jasno wynika, że Rzecznik zaprosił tych samych siedmiu pierwszych kandydatów, którzy zostali poleceni przez komitet doradczy. Z drugiej strony ósmy kandydat zaproszony przez Rzecznika był na liście na dziewiątym miejscu ex æquo ze skarżącym. Ani ósmy kandydat na liście w kolejności osiągnięć ustalonej przez komitet doradczy, ani skarżący nie zostali zaproszeni na rozmowę kwalifikacyjną.

114 Wynika z tego, że Rzecznik postąpił zgodnie z opinią komitetu doradczego, ponieważ zaprosił na rozmowy jedynie kandydatów zaproponowanych przez ten komitet w kolejności alfabetycznej, przesłanej mu w dniu 9 kwietnia 2015 r. Jednakże nie zapraszając ósmego kandydata w kolejności według osiągnięć z listy komitetu doradczego, ale dziewiątego na liście, Rzecznik nie zastosował się do opinii komitetu doradczego.

115 W pierwszej kolejności należy zauważyć, że Rzecznik wskazał, że poznał klasyfikację dopiero po zaproszeniu ośmiu kandydatów, których wybrał na rozmowę kwalifikacyjną. To twierdzenie nie zostało zakwestionowane przez skarżącego, a więc Rzecznik zaprosił na rozmowy tylko kandydatów, którzy znajdowali się na liście ustanowionej przez komitet doradczy. Wynika z tego, że Rzecznik nie pominął wykazu alfabetycznego.

116 W drugiej kolejności należy zauważyć, że sam Rzecznik twierdzi, że nie musiał zatwierdzać po prostu listy sporządzonej w kolejności osiągnięć.

117 W związku z tym należy ustalić, czy w okolicznościach niniejszej sprawy, odbiegając od klasyfikacji ustalonej według osiągnięć przedstawionej w opinii komitetu doradczego, Rzecznik nie popełnił błędu mogącego zaważyć na postępowaniu w taki sposób, aby niekorzystnie wpłynąć na skarżącego.

118 Należy stwierdzić, że ze względu na czysto doradczy charakter opinii Rzecznik Praw Obywatelskich może odstąpić od niej, jeśli przedstawi powody, dla których zdecydował się zastosować inną kolejność niż ustalona przez komitet doradczy (zob. orzecznictwo przytoczone w pkt 110 powyżej).

119 W tym względzie Rzecznik wziął pod uwagę kandydatury pierwszych siedmiu kandydatów z listy według kolejności osiągnięć ustalonej przez komitet doradczy, ale na rozmowę kwalifikacyjną zaprosił nie ósmego kandydata zaproponowanego przez wspomniany komitet, ale kandydata z dziewiątego miejsca, przy czym Rzecznik Praw Obywatelskich nie znał w tym dniu kolejności merytorycznej.

120 W zaskarżonej decyzji Rzecznik wyjaśnił, że postanowił zaprosić tylko tych ośmiu kandydatów, ponieważ jego ocena skłoniła go do uznania, że inni kandydaci figurujący na liście nie posiadają kwalifikacji wymaganych do zatrudnienia na wolnym stanowisku.

121 Należy zauważyć, że Rzecznik zaprosił na rozmowy tylko kandydatów, którzy znajdowali się na liście ustanowionej przez komitet doradczy. Ponadto, biorąc pod uwagę procedurę przewidzianą w OPZ (zob. pkt 112 powyżej), Rzecznik Praw Obywatelskich nie był zobowiązany do zwykłego zatwierdzenia listy sporządzonej w kolejności osiągnięć i nie było niewłaściwe niezaproszenie kandydatów znajdujących się na liście, którzy, jego zdaniem, nie spełniali kwalifikacji wymaganych do zatrudnienia na wolnym stanowisku.

122 Wynika z tego, że chociaż Rzecznik Praw Obywatelskich nie uwzględnił porządku ustanowionego przez komitet doradczy, to stwierdzenie to nie może prowadzić do stwierdzenia nieważności zaskarżonej decyzji.

123 Nawet gdyby bowiem Rzecznik przestrzegał kolejności klasyfikacji ustalonej na liście sporządzonej przez ten komitet, to nie skarżący, ale kandydat, który został sklasyfikowany jako ósmy, zostałby zaproszony, a dziewiąty na liście, który był sklasyfikowany ex æquo ze skarżącym, nie zostałby zaproszony.

124 Z powyższego wynika, że należy oddalić argument czwarty, a tym samym zarzut pierwszy w całości.

b) W przedmiocie zarzutu drugiego, dotyczącego oczywistego błędu w ocenie

125 Skarżący podnosi, po pierwsze, że Rzecznik Praw Obywatelskich arbitralnie zbadał jego życiorys, ponieważ w momencie, gdy zgłosił swą kandydaturę, pracował jako referendarz, a nie jako kierownik wydziału. Rzecznik Praw Obywatelskich miałby w ten sposób popełnić oczywisty błąd w ocenie.

126 W tym względzie wystarczy zaznaczyć, że Rzecznik Praw Obywatelskich przypomniał jedynie w zaskarżonej decyzji, że skarżący był „kierownikiem wydziału", a nie „dyrektorem", jak inni kandydaci. Rzecznik Praw Obywatelskich nie twierdził jednak, że skarżący zajmował w momencie składania swojej kandydatury stanowisko referendarza.

127 Wynika z tego, że ten argument jest niezgodny z rzeczywistością.

128 Ponadto prawdą jest, jak wynika z życiorysu skarżącego, że skarżący w trakcie swojej kariery był „kierownikiem wydziału".

129 Z drugiej strony, jeżeli chodzi o funkcję referendarza w gabinecie prezesa Trybunału, z życiorysu skarżącego wynika, że jego zadaniem w ramach tego gabinetu była „nadzorowanie kwestii incydentalnych, przygotowanie przydzielania spraw, które wpłynęły, monitorowanie orzecznictwa wielkiej izby, monitorowanie działalności administracyjnej instytucji [i] udział w komitetach w imieniu Prezesa". W sprawozdaniu z oceny skarżącego z dnia 27 marca 2015 r. znajduje się opis obowiązków odpowiadających stanowisku ocenianego urzędnika w następujący sposób: „Referendarz (odpowiedzialny za kwestie administracyjne, monitorowanie kwestii incydentalnych, przydzielenie spraw i pomocniczo monitorowanie orzecznictwa wielkiej izby)".

130 Wynika z tego, że Rzecznik nie popełnił oczywistego błędu w ocenie w tym względzie.

131 Po drugie, skarżący twierdzi, że ocena, jaką uzyskał z tytułu kryterium oceny dotyczącego dobrej znajomości spraw, instytucji i przepisów prawa Unii, powinna być wyższa niż ocena uzyskana przez panią G.

132 W tym względzie należy przypomnieć, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem do organu powołującego należy dokonanie oceny spełnienia przez kandydata warunków wymaganych w ogłoszeniu o wolnym stanowisku, a tej oceny nie można podważyć, chyba że w przypadku oczywistego błędu. W związku z tym Sąd nie może zastąpić organu powołującego, sprawdzając oceny kwalifikacji zawodowych kandydata przeprowadzone przez ten organ, z wyjątkiem przypadku stwierdzenia oczywistego błędu w ocenie (wyrok z dnia 13 grudnia 1990 r., Kalavros/Trybunał Sprawiedliwości, T-160/89 i T-161/89, EU:T:1990:86, pkt 29; zob. podobnie wyrok z dnia 30 maja 1984 r., Picciolo/Parlament, 111/83, EU:C:1984:200, pkt 16).

133 Przede wszystkim z OPZ wynika, że funkcje sekretarza generalnego opisano w następujący sposób:

„Sekretarz generalny jest odpowiedzialny za ogólne zarządzanie biurem i wdrażanie strategii Rzecznika. Podlega bezpośrednio Rzecznikowi i kieruje zespołem zarządzającym. Ściśle współpracuje z gabinetem Rzecznika i reprezentuje biuro na zewnątrz".

134 Należy stwierdzić, że jeśli chodzi o „dobrą znajomość europejskich spraw, instytucji i przepisów prawa", z życiorysu pani G. wynika, iż z wyjątkiem prac wykonywanych w charakterze dziennikarza, pani G. zajmowała różne stanowiska w Komisji, na przykład rzecznika członka Komisji odpowiedzialnego za zdrowie i ochronę konsumentów (1999–2004), doradcy ds. strategii komunikacji przy wiceprzewodniczącym Komisji (2004–2006), asystenta dyrektora generalnego Dyrekcji Generalnej (DG) ds. komunikacji w Komisji (2006–2007), kierownika wydziału ds. zasobów ludzkich i technologii informatycznych w DG Sprawiedliwość Komisji (2007–2011) oraz kierownika wydziału u dyrektora generalnego ds. gospodarki morskiej i przemysłu rybnego (od 2011 r.).

135 Biorąc pod uwagę jej różne doświadczenia w różnych służbach Komisji, należy stwierdzić, że komitet doradczy nie popełnił oczywistego błędu w ocenie, gdy przyznał pani G. bardzo wysoką ocenę. Brak dyplomu prawa pani G. nie może, biorąc pod uwagę jej różnorodne doświadczenie zawodowe, wykazać, że komitet doradczy popełnił oczywisty błąd w ocenie.

136 Ponadto „dobra znajomość spraw, instytucji i przepisów prawnych [Unii]" powinna być rozpatrywana nie niezależnie, ale w świetle funkcji opisanych w OPZ, które koncentrują się na strategii Rzecznika i zarządzaniu jego zespołem, a tym samym należy uznać, że poszukiwano kandydata, który nie był specjalistą w zakresie prawa Unii, ale osobą, która zajmowała różne stanowiska w różnych sektorach działalności.

137 W odniesieniu do zarzutu skarżącego, jakoby Rzecznik nie mógł uznać, że skarżący nie miał „praktycznego doświadczenia w zarządzaniu zasobami ludzkimi", należy zauważyć, że Rzecznik Praw Obywatelskich napisał w zaskarżonej decyzji:

„Przyznałem również przewagę komparatywną kandydatom, którzy mieli praktyczne doświadczenie w zakresie zasobów ludzkich, w tym poprzez wdrażanie restrukturyzacji organizacyjnej. Chociaż niektórzy kandydaci mieli duże doświadczenie w tej dziedzinie, Pan takiego nie miał".

138 Rzecznik uznał zatem, że w przeciwieństwie do innych kandydatów skarżący nie miał dużego praktycznego doświadczenia w dziedzinie zarządzania zasobami ludzkimi, szczególnie w dziedzinie restrukturyzacji, a nie, jak twierdzi skarżący, że nie miał żadnego doświadczenia w tej dziedzinie.

139 Tymczasem skarżący nie twierdził w ogóle, że nabył doświadczenie w zakresie restrukturyzacji, a tym samym ten argument należy odrzucić.

140 Następnie skarżący podnosi, że w szczególności jego obowiązki jako kierownika wydziału ds. praw wynikających z regulaminu pracowniczego, spraw społecznych i medycznych oraz warunków pracy dotyczą po prostu zarządzania zasobami ludzkimi.

141 W tym względzie z życiorysu skarżącego wynika, że jego główne zadania i obowiązki obejmowały „zarządzanie prawami wynikającymi z regulaminu pracowniczego personelu Trybunału, koordynację działań społecznych, nadzór administracyjny służb medycznych", „zarządzanie prawami członków instytucji wynikającymi ze statutu Trybunału oraz systemem wynagradzania członków", rolę „przewodniczącego Komitetu Przygotowawczego do Spraw Społecznych w [kolegium szefów administracji]" (do 2013 r.), „członka komitetu przygotowawczego do kwestii wynikających z regulaminu pracowniczego", „byłego przewodniczącego komitetu zarządzającego wielofunkcyjnego ośrodka dla dzieci", „przewodniczącego [komisji zarządzającej ubezpieczeniem zdrowotnym]" i „zastępcy członka Komitetu ds. Regulaminu Pracowniczego".

142 Chociaż zadania te z pewnością mają związek z „zarządzaniem zasobami ludzkimi", nie odnoszą się jednak bezpośrednio do strategii lub organizacji różnych zasobów ludzkich ani w szczególności do realizacji restrukturyzacji jednostek organizacyjnych.

143 Co się tyczy okoliczności, że zadania referendarza w gabinecie prezesa Trybunału, „poza tymi, które są związane z pracą sądową Trybunału, rozciąga[ły] się w szczególności na nadzór nad funkcjonowaniem administracyjnym Trybunału w imieniu Prezesa Trybunału, co obejmowało sprawy pracownicze (w tym kwestie redukcji personelu), przygotowanie budżetu, organizację informatyczną Trybunału, infrastrukturę i, bardziej ogólnie, całe funkcjonowanie administracji", należy stwierdzić, że ogół tych działań nie pojawia się w życiorysie skarżącego, który wspomniał tylko, jak już wskazano w pkt 129 powyżej, monitorowanie kwestii incydentalnych, przygotowywanie przydziału wpływających spraw, monitorowanie orzecznictwa wielkiej izby, monitorowanie działalności administracyjnej instytucji i udział w komitetach w imieniu prezesa Trybunału. Działania te nie pojawiają się również w sprawozdaniach z oceny skarżącego z dnia 17 marca 2015 r. (okresy od 1 stycznia 2012 r. do 31 grudnia 2012 r. oraz od 1 stycznia 2013 r. do 31 grudnia 2013 r.) i z dnia 27 marca 2015 r. (okres od 1 stycznia 2014 r. do 31 grudnia 2014 r.). W dwóch pierwszych sprawozdaniach opisane obowiązki skarżącego to obowiązki kierownika wydziału ds. praw wynikających z regulaminu pracowniczego, spraw społecznych i medycznych oraz warunków pracy a w ostatnim sprawozdaniu obowiązki „referendarza (odpowiedzialnego w szczególności za sprawy administracyjne, monitorowanie kwestii incydentalnych, przydział spraw i pomocniczo monitorowanie orzecznictwa wielkiej Izby)".

144 Wynika z tego, że nie można zarzucać Rzecznikowi popełnienia oczywistego błędu w ocenie.

145 Wreszcie skarżący zarzuca Rzecznikowi, że ten uznał, iż posiada on przestarzałą wiedzę i doświadczenie w dziedzinie technologii informacyjnej.

146 Rzecznik Praw Obywatelskich napisał w zaskarżonej decyzji:

„Przyznałem przewagę komparatywną kandydatom, którzy mieli świeżo zdobyte doświadczenie w dziedzinie informatyki w ciągu ostatnich 10 lat (jest to ciągle rozwijająca się dziedzina, w której postęp jest szybki, a starsze doświadczenie jest mniej istotne w kontekście bieżących problemów). W ciągu ostatnich 10 lat nie miał Pan doświadczenia w dziedzinie informatyki, a doświadczenie zgromadzone przez Pana w dziedzinie informatyki w bardziej odległej przeszłości było mniej istotne dla bieżących potrzeb z mojej instytucji".

147 Nawet jeśli skarżący powołuje się na różne kursy szkoleniowe prowadzone w Trybunale, nie kwestionuje faktu, że jego obowiązki związane z technologią informacyjną odnoszą się do okresu 1981–2007.

148 W tym względzie nie można zaprzeczyć, że dziedzina informatyki jest dziedziną, w której postęp następuje niezwykle szybko, a tym samym doświadczenie nabyte w odległym okresie jest mniej istotne niż doświadczenie zdobyte niedawno.

149 Z drugiej strony podczas gdy skarżący uważa, że jego doświadczenie rozciąga się do 2007 r., należy zauważyć, że praca referendarza sędziego Sądu do spraw Służby Publicznej od 2005 do 2007 r. nie może być uznana za udział w wykonywaniu technologii informatycznych.

150 W związku z tym Rzecznik nie popełnił oczywistego błędu w ocenie, gdy uznał, że doświadczenie skarżącego w dziedzinie technologii informatycznych było dawne i mniej istotne niż nowo nabyte doświadczenia.

151 Z powyższego wynika, że zarzut drugi należy oddalić.

c) W przedmiocie zarzutu trzeciego, dotyczącego naruszenia zasady równego traktowania

152 W pierwszej kolejności skarżący zarzuca Rzecznikowi arbitralną ocenę zaleceń sformułowanych wobec każdego z kandydatów, na granicy nadużycia procedury, którą Rzecznik sam ustanowił w OPZ. Ponieważ zalecenia zostały uwzględnione tylko w przypadku trzech kandydatów zaproszonych na ostatnią rozmowę, Rzecznik naruszył zasadę równego traktowania.

153 Jak przypomniano w pkt 75 powyżej, Rzecznikowi przysługuje szeroki zakres uznania w odniesieniu do prowadzenia jego prac, a tym samym w sytuacji gdy, tak jak w tym przypadku, OPZ nie uściśla metody uwzględnienia każdego z kryteriów oceny, jest on uprawniony do dokonania ich określenia (zob. podobnie wyroki: z dnia 13 grudnia 1990 r., Gonzalez Holguera/Parlament, T-115/89, EU:T:1990:84, pkt 53; z dnia 14 lipca 1995 r., Pimley-Smith/Komisja, T-291/94, EU:T:1995:142, pkt 48).

154 Należy zauważyć, że jak Rzecznik Praw Obywatelskich uściślił na rozprawie w odpowiedzi na pytanie Sądu, obowiązek przedstawienia rekomendacji sformułowano jedynie w odniesieniu do kandydatki G. pod koniec postępowania rekrutacyjnego.

155 Wobec tego wystarczy w każdym wypadku stwierdzić, że ta część zarzutu jest nieistotna dla sprawy, ponieważ kandydatura skarżącego została odrzucona na etapie poprzedzającym rozmowy kwalifikacyjne, a tym samym ewentualne uwzględnienie zaleceń nie może w konsekwencji wywoływać wobec niego negatywnych skutków (zob. pkt 87 powyżej).

156 W drugiej kolejności skarżący zarzuca Rzecznikowi naruszenie zasady równego traktowania poprzez zmodyfikowanie kryteriów selekcji podczas postępowania w sprawie naboru, z naruszeniem ram prawnych, które sam sobie określił. W związku z tym kryterium dotyczące „dobrej znajomości europejskich spraw, instytucji i przepisów prawa" zostało zbadane w sposób nieobiektywny, a kryterium dotyczące „znajomości innych języków urzędowych Unii" zostało zbadane wyłącznie w przypadku ośmiu kandydatów zaproszonych na rozmowę kwalifikacyjną.

157 Należy stwierdzić, że te dwie części zarzutu są identyczne z dwoma pierwszymi częściami zarzutu pierwszego, a zatem należy je oddalić z powodów, które zostały przedstawione w pkt 73–83 i 131–136 powyżej.

158 W szczególności w odniesieniu do części zarzutu dotyczącej kryterium „dobrej znajomości europejskich spraw, instytucji i przepisów prawa", które Rzecznik Praw Obywatelskich zbadał w sposób nieobiektywny, należy również zauważyć, że w każdym przypadku skarżący nie wskazał powodów, dla których kryterium to miało zostać zbadane w sposób nieobiektywny, a tym samym, o ile ta część zarzutu nie jest podobna do innych części zarzutu, które skarżący podnosił i do których Sąd się ustosunkował w ramach zarzutów rozpatrywanych wcześniej, należy ją odrzucić jako niedopuszczalną. Samo bowiem przedstawienie tej części zarzutu nie pozwala Sądowi na ustalenie prawdziwego charakteru podnoszonej części zarzutu.

159 Z całości powyższych rozważań wynika, że zarzut trzeci należy oddalić.

d) W przedmiocie zarzutu czwartego, dotyczącego naruszenia zasady dobrej administracji

160 W ramach tego zarzutu skarżący podnosi dwa argumenty.

161 Należy przypomnieć, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem zasada dobrej administracji wymaga od właściwego organu prawidłowego stosowania przepisów prawnych (wyroki: z dnia 14 czerwca 1988 r., Christianos/Trybunał Sprawiedliwości, 33/87, EU:C:1988:300, pkt 23; z dnia 18 września 2008 r., Angé Serrano i in./Parlament, T-47/05, EU:T:2008:384, pkt 159).

162 W pierwszej kolejności skarżący zarzuca Rzecznikowi Praw Obywatelskich usunięcie go z etapu rozmów kwalifikacyjnych bez żadnego uzasadnienia, mimo że wniosek o ponowne rozpatrzenie musiał zostać uzasadniony i złożony w krótkim czasie, co uniemożliwiło mu skuteczne wniesienie odwołania. W związku z tym Rzecznik miał naruszyć zasadę dobrej administracji.

163 W tym względzie należy zauważyć, że chociaż Rzecznik poinformował skarżącego jedynie o tym, że pomimo jego osiągnięć nie został zaproszony na rozmowy kwalifikacyjne, skarżący nie zwrócił się do Rzecznika o dalsze szczegóły, aby móc złożyć wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy.

164 W tych okolicznościach skarżący nie może podnosić zarzutu niewłaściwego administrowania, gdy sam zrezygnował ze zwrócenia się do administracji o szczegóły i gdy nie poprosił również, w oczekiwaniu na udzielenie wyjaśnień, o przedłużenie terminu na złożenie wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy.

165 W drugiej kolejności skarżący zarzuca Rzecznikowi przekazanie mu niedokładnych, niespójnych i błędnych informacji.

166 W tym względzie prawdą jest, że Rzecznik Praw Obywatelskich rzeczywiście potwierdził w zaskarżonej decyzji, że niektóre z przekazanych mu informacji były błędne lub nieprawdziwe, a tym samym prawdopodobnie zachęcił skarżącego do złożenia zażalenia.

167 Należy jednak stwierdzić, że te nieścisłości nie mogą sprawić, że zaskarżona decyzja jest niezgodna z prawem, ponieważ to właśnie na etapie odpowiedzi na zażalenia skarżącego dokonano sprostowania (zob. podobnie wyrok z dnia 25 maja 2000 r., Elkaïm i Mazuel/Komisja, T-173/99, EU:T:2000:142, pkt 103).

168 Należy zatem oddalić zarzut czwarty.

169 Wynika z tego, że żądania stwierdzenia nieważności zaskarżonej decyzji należy oddalić, bez konieczności uwzględnienia załącznika D 1 do dupliki. Nie ma zatem potrzeby orzekania w sprawie wniosku skarżącego z dnia 7 kwietnia 2017 r., o którym mowa w pkt 37 powyżej.

2. W przedmiocie żądań odszkodowawczych

170 Skarżący twierdzi, że zaskarżona decyzja spowodowała szkodę i krzywdę.

171 Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem jeżeli żądanie odszkodowawcze jest ściśle powiązane z żądaniem stwierdzenia nieważności, odrzucenie tego ostatniego żądania jako niedopuszczalnego lub bezzasadnego pociąga za sobą także odrzucenie żądania uzyskania odszkodowania (zob. wyrok z dnia 30 września 2003 r., Martínez Valls/Parlament, T-214/02, EU:T:2003:254, pkt 43 i przytoczone tam orzecznictwo.

172 W niniejszej sprawie, w zakresie, w jakim istnieje ścisły związek między żądaniami stwierdzenia nieważności a żądaniem odszkodowania, które to żądania stwierdzenia nieważności zostały oddalone, należy również oddalić żądanie odszkodowania.

173 Z całości powyższych rozważań wynika, że należy oddalić skargę w całości.

V. W przedmiocie kosztów

174 Zgodnie z art. 134 regulaminu kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Niemniej jednak na mocy art. 135 § 1 tego regulaminu postępowania, jeżeli wymagają tego względy słuszności, Sąd może wyjątkowo orzec, że strona przegrywająca sprawę pokryje, oprócz własnych kosztów, tylko część kosztów poniesionych przez stronę przeciwną, a nawet że nie zostanie nimi obciążona w ogóle.

175 W okolicznościach niniejszej sprawy Trybunał zauważa, po pierwsze, że Rzecznik Praw Obywatelskich dopuścił się zaniedbania, do którego sam się przyznał, w związku z tym, że błędnie poinformował skarżącego, iż jego kandydatura nie została zarekomendowana do odbycia rozmowy kwalifikacyjnej, a po drugie, uważa, że Rzecznik nie wyjaśnił skarżącemu szczegółowych powodów, dla których nie zastosował listy kandydatów ustalonej w kolejności osiągnięć, którą przedłożył mu komitet doradczy, który został w tym celu utworzony.

176 Wobec tego niniejsze postępowanie można uznać za częściowo spowodowane zachowaniem Rzecznika Praw Obywatelskich.

177 Okoliczności te stanowią wyjątkową podstawę uzasadniającą rozstrzygnięcie, zgodnie z którym każda ze stron pokryje własne koszty.

Z powyższych względów

SĄD (ósma izba)

orzeka, co następuje:

1) Skarga zostaje oddalona.

2) Costas Popotas i Europejski Rzecznik Praw Obywatelskich zostają obciążeni każdy swoimi kosztami.

Collins Kancheva Barents

Wyrok ogłoszono na posiedzeniu jawnym w Luksemburgu w dniu 22 marca 2018 r.

Podpisy

i — Punkty 23 tiret trzecie, 47, 95, 110, 113, 119, 152 i 155 oraz nagłówek 3) po pkt 105 w niniejszym tekście były przedmiotem zmian o charakterze językowym po pierwotnym umieszczeniu tego tekstu na stronie internetowej.